

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **REALSAD, s. r. o.**, se sídlem Pod zámkem 204, Moravský Krumlov, zastoupený JUDr. Michaelou Voseckou Klečkovou, advokátkou se sídlem Ječná 29a, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 7. 2015, č. j. 62 A 21/2013 – 170,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 22. 7. 2015, č. j. 62 A 21/2013 – 170, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu (dále jen „Úřad“) ze dne 4. 2. 2013, č. j. 13827-42/2010-ERU, kterým byl zamítnut rozklad stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 2. 2011, č. j. 13827-24/2010-ERU, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení licence pro výrobu elektřiny v provozovně v k. ú. Moravský Krumlov na pozemcích p. č. 1762/4-9, 17060/2, 1760-9 a 3538/8-14 (dále jen „energetické zařízení“).

Krajský soud o žalobě již rozhodoval rozsudkem ze dne 24. 6. 2015, č. j. 62 A 21/2013 - 126, který byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 148/2014 - 70, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud ve shodě s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu uvedl, že žalobní námitka týkající se tvrzené povinnosti

Úřadu vyzvat stěžovatele k doplnění podané žádosti nebyla důvodná. Dále se zabýval žalobní námitkou, že technické předpoklady pro udělení licence byly v řízení prokázány mimo jiné tím, že dne 10. 12. 2010 předložil stěžovatel správnímu orgánu I. stupně revizní zprávu revizního technika P. P., který prováděl revizi v období od 22. 11. do 28. 11. 2010 (dále jen „zpráva o výchozí revizi“). K tomu krajský soud uvedl, že s ohledem na výsledky ohledání energetického zařízení ze dne 30. 12. 2010 dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že údaje uvedené v žádosti o udělení licence nebyly v souladu se skutečným stavem věci. Tím, že energetické zařízení nebylo osazeno v době ohledání solárními panely z více než 80 % deklarovaného výkonu, nebyly v den ohledání splněny technické předpoklady podle ust. § 5 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“). Energetické zařízení, u něhož chyběly solární panely ve zjištěném rozsahu, nelze považovat za výrobu elektřiny ve smyslu ust. § 2 odst. 2 písm. a) bod 20 energetického zákona. Bylo proto na stěžovateli, aby po ukončení ohledání s ohledem na ust. § 52 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), prokázal, že energetické zařízení splňovalo technické předpoklady v požadovaném rozsahu. Ačkoliv stěžovatel byl v řízení před správním orgánem I. stupně po provedení ohledání energetického zařízení poučen, že může navrhopvat další důkazy, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a činit jiné návrhy, takto nepostupoval a neprokázal, že energetické zařízení má potřebné technické předpoklady. Proto správní orgán I. stupně nemohl stěžovateli udělit licenci podle ust. § 3 odst. 3 energetického zákona. Smlouva o sdružených dodávkách elektřiny ze dne 23. 12. 2010 nepotvrzuje, že energetické zařízení bylo plně funkční a bezpečné, jelikož se jedná o smlouvu, v níž stěžovatel vystupoval jako odběratel elektrické energie. Dále se krajský soud zabýval námitkou stěžovatele, že Úřad se v řízení o rozkladu nesprávně vypořádal s jeho návrhy na provedení důkazů (notářské zápisy a šetření na místě). Jediným dokladem, z něhož se podává výkon energetického zařízení (vedle samotné žádosti o licenci), je zpráva o výchozí revizi. Je tedy nezbytné, aby revizní technik energetické zařízení viděl a zkontroloval i to, zda je osazeno solárními panely a jakými. Zpráva o výchozí revizi předložená stěžovatelem před ohledáním energetického zařízení, nemohla po jejich demontáži potvrzovat bezpečnost energetického zařízení a prokazovat jeho technické předpoklady. Ačkoliv se zpráva o výchozí revizi netýkala samotných solárních panelů, revizi podléhal způsob jejich zapojení do obvodu energetického zařízení a také ověření, zda jsou namontovány solární panely, které měly být namontovány. Byly-li po demontáži nainstalovány nové solární panely, bylo potřeba bezpečnost energetického zařízení před udělením licence znovu prověřit. K tomu mohla sloužit pouze nová zpráva o výchozí revizi nebo znalecký posudek, který by bezpečnost energetického zařízení posuzoval. S ohledem na tyto argumenty vyjádřil krajský soud souhlas s názorem Úřadu, že notářské zápisy a ohledání energetického zařízení nemohly zprávu o výchozí revizi nahradit. Navrhované důkazy mohly sice prokázat, že energetické zařízení již bylo osazeno solárními panely, ale nemohly prokázat bezpečnost elektrárny ve smyslu ust. § 9 písm. d) vyhlášky č. 426/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o udělování licencí“). Znalecký posudek vypracovaný znalcem Jiřím Fialou, který stěžovatel předložil v řízení o žalobě, byl zpracován až po vydání rozhodnutí o zamítnutí rozkladu, a tudíž z něj krajský soud s ohledem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. nemohl vycházet, a proto jím důkaz neprováděl. Závěr znalce, že po demontáži solárních panelů nebylo třeba bezpečnost energetického zařízení znovu ověřovat, představuje vyjádření k právním otázkám, ke kterým nemá znalec oprávnění se vyslovovat.

pokračování

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti namítl, že krajský soud porušil zásadu vázanosti rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 148/2014 - 70, jelikož se nezabýval otázkami, k jejichž posouzení ho Nejvyšší správní soud zavázal. Krajský soud také dospěl k závěrům, které nebyly relevantním způsobem odůvodněny, konkrétně poukázal na závěr týkající se povinnosti předložit novou zprávu o výchozí revizi. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu a správních orgánů, že ve správním řízení neprokázal splnění technických předpokladů pro udělení licence. Podle jeho názoru technické předpoklady prokázal, neboť předložil správnímu orgánu I. stupně dne 10. 12. 2010 zprávu o výchozí revizi. Přestože byla část solárních panelů následně demontována, energetické zařízení bylo funkční a technické předpoklady byly prokázány v souladu s energetickým zákonem. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014 - 186. Dále vytýkal krajskému soudu, že pochybil, pokud dospěl k závěru, že smlouva o sdružených dodávkách elektřiny nedokládá, že energetické zařízení bylo plně funkční a bezpečné. Nezbytnou podmínkou pro uzavření takové smlouvy je prokázání bezpečnosti energetického zařízení. Ze skutečnosti, že distributor elektřiny akceptoval zprávu o výchozí revizi předloženou stěžovatelem a uzavřel s ním uvedenou smlouvu, je zřejmé, že energetické zařízení bylo schopno bezpečného provozu. K závěru krajského soudu, že po demontáži solárních panelů a jejich opětovné montáži byl stěžovatel povinen dodat novou zprávu o výchozí revizi, stěžovatel uvedl, že jím předložená zpráva o výchozí revizi se vztahovala a stále vztahuje k celé nízkonapěťové části energetického zařízení, a to i po demontáži a následné montáži jiných solárních panelů. Podle jeho názoru není potřeba z důvodu výměny solárních panelů za jiné provádět novou revizi. Stěžovatel vyjádřil nesouhlas rovněž se závěrem krajského soudu, že revizní technik byl povinen kontrolovat, zda je elektrárna osazena panely a jakými. K tomu poukázal na to, že v roce 2014, když mu byla licence konečně udělena, nebyly v revizní zprávě solární panely specifikovány a správní orgán I. stupně si ověřil výkon energetického zařízení provedením ohledání. Závěr krajského soudu nekoresponduje s judikaturou, podle které počet a typ solárních panelů nemá na bezpečnost a provoz energetického zařízení žádný vliv. Krajský soud se také podle stěžovatele nevypořádal se všemi navrhovanými důkazy, konkrétně se znaleckým posudkem znalce Jiřího Fialy. Navíc vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, že znalec se v posudcích vyjadřoval k právním otázkám, ke kterým nebyl oprávněn se vyslovovat. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud postupoval v souladu se zákonem, pokud žalobu zamítl. V době rozhodování správního orgánu I. stupně energetické zařízení nesplňovalo technické předpoklady a nebylo výrobnou elektřiny podle energetického zákona, jelikož energetické zařízení, které stěžovatel deklaroval v žádosti, ve skutečnosti neexistovalo. Správní orgány posuzovaly všechny důkazy, tj. i zprávu o výchozí revizi s ohledem na zásadu volného hodnocení důkazů a zásadu rozhodování správních orgánů podle skutkového stavu ke dni rozhodnutí. Skutečnosti vyplývající ze zprávy o výchozí revizi byly ověřovány ohledáním energetického zařízení, přičemž výsledkem tohoto ohledání bylo zpochybnění stavu deklarovaného zprávou o výchozí revizi. K okamžiku rozhodování správního orgánu I. stupně stěžovatel nesplnil podmínky pro udělení licence. Smyslem prokazování technických předpokladů, jak

ostatně plyne z ust. § 9 písm. a) vyhlášky o udělování licencí, je prokázání dokončení energetického zařízení jako takového. Z přílohy č. 2 vyhlášky č. 73/2010 Sb., ve znění pozdějších předpisů, plyne nutnost dokončení energetického zařízení pro provedení revize, jelikož ve zprávě o výchozí revizi je třeba stanovit rozsah revidovaného zařízení, soupis provedených úkonů a zhodnocení bezpečnosti. V tomto ohledu odkázal Úřad na technickou normu ČSN 33 2000-6, z níž vyplývá, že solární panely nepodléhají v případě instalace nízkého napětí revizi, nicméně revizi vždy podléhá výrobní energie jako propojený soubor těchto částí, bez ohledu na skutečnost, zda tyto konkrétní součásti revizi podléhají. V tomto ohledu odkázal Úřad na rozsudek krajského soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 62 A 116/2013 - 163, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, čj. 6 As 173/2014 - 186. Ke smlouvě o sdružených dodávkách elektřiny, která měla podle stěžovatele prokazovat technické předpoklady energetického zařízení, Úřad uvedl, že předmětem smlouvy není osvědčení bezpečnosti energetického zařízení, nýbrž vzájemné závazky smluvních stran. Dále uvedl, že zpráva o výchozí revizi sice mohla být v souladu s ust. § 9 vyhlášky o udělování licencí nahrazena znaleckým posudkem, ale znalecký posudek znalce Jiřího Fialy byl zpracován až po vydání rozhodnutí o zamítnutí rozkladu a předložen až v řízení o žalobě. Znalec se navíc vyjadřoval k některým právním otázkám, což mu nepříslušelo. S ohledem na výše uvedené skutečnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

Stěžovatel v replice k vyjádření Úřadu uvedl, že pokud správní orgány dospěly k závěru, že nebyly splněny technické předpoklady energetického zařízení, protože v době jeho ohledání nebylo osazeno solárními panely v plném rozsahu, pak jediným způsobem jak mohl prokázat existenci a dokončení energetického zařízení bylo opětovné ohledání před vydáním rozhodnutí. Ačkoliv tento postup stěžovatel v řízení o rozkladu navrhl, Úřad odmítl tento důkaz provést. Rozsudek krajského soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 62 A 116/2013 - 163, na který Úřad ve vyjádření odkázal, nepředstavuje ustálenou rozhodovací praxi s ohledem na skutečnost, že se jedná o rozhodování krajského soudu v nedávné době. Dále vyjádřil názor, že zpráva o výchozí revizi byla vyhotovena v době, kdy bylo energetické zařízení plně osazeno solárními panely, takže se týkala energetického zařízení jako celku. Pokud by byl akceptován názor krajského soudu a Úřadu, pak by případná demontáž solárních panelů na stávajících energetických zařízeních vždy vedla k pozbytí technických předpokladů, což nelze připustit.

V doplnění repliky stěžovatel uvedl, že z energetického zákona a z vyhlášky o udělování licencí vyplývá, že Úřad není orgánem, do jehož působnosti spadá hodnocení revizní zprávy, resp. jejího souladu s technickým stavem energetického zařízení. Orgánem dozoru nad bezpečností vyhrazených technických zařízení, kterými jsou i fotovoltaické elektrárny, je Technická inspekce České republiky. V tomto ohledu odkázal stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, čj. 8 As 18/2008. Dokončenost energetického zařízení není podle jeho názoru stanovena jako podmínka pro udělení licence ani v energetickém zákoně, ani ve vyhlášce o udělování licencí. Norma ČSN, na kterou Úřad odkázal, není právně závazná a nevyplývá z ní, že by bylo možné energetické zařízení revidovat pouze tehdy, je-li kompletně dokončeno. V závěru poukázal na znalecký posudek znalce Jiřího Táborského ze dne 5. 10. 2015, který ke kasační stížnosti přiložil.

pokračování

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Jelikož v této věci Nejvyšší správní soud již rozhodoval, bylo nezbytné nejprve posoudit, je-li stěžovatelova kasační stížnost přípustná s ohledem na ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy bylo jeho původní rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, toto ustanovení zajišťuje, „aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.“ Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že krajský soud se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 148/2014 - 70. Tato stížní námitka není důvodná, protože krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku rozsáhle odkázal na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu (str. 5 až 6), který dospěl k závěru, že při hodnocení podkladů ve smyslu ust. § 50 odst. 3 správního řádu již není místo pro postup podle ust. § 45 odst. 2 citovaného zákona, tj. pro zkoumání, zda žádost u udělení licence měla všechny náležitosti. Závěry vyslovené ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, které se týkaly námítky, zda byl Úřad povinen vyzvat stěžovatele k doplnění žádosti, byly krajským soudem plně respektovány.

Dále byl krajský soud Nejvyšší správním soudem zavázán, aby v dalším řízení posoudil, zda úvaha správního orgánu I. stupně v rámci hodnocení podkladů pro rozhodnutí o žádosti o licenci týkající se prokázání splnění technických předpokladů, byla správná či nikoli a zda bylo nezbytné, aby stěžovatel zajistil po opětovném zkompletování energetického zařízení vypracování nové zprávy o výchozí revizi, nebo zda byl na místě jiný způsob prokázání splnění technických předpokladů. Krajský soud se těmito otázkami zabýval a závěry, k nimž dospěl, nebyly, a ani být nemohly, předmětem přezkumu v předchozím řízení o kasační stížnosti Úřadu. Jelikož přípustnost opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil (srv. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS), je kasační stížnost přípustná v rozsahu těch stížních námitek, které směřují proti novým závěrům vysloveným krajským soudem.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že krajský soud dospěl k závěrům, které relevantně neodůvodnil, čímž v podstatě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, zabýval se Nejvyšší správní soud přednostně tímto stížním důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný

a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura, např. náleze ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud také judikoval v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody*“.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů má právní závěry vyslovené správními orgány za správné a naopak, z jakých důvodů jsou žalobní námitky nedůvodné. Závěry krajského soudu jsou přitom srozumitelné a vnitřně souladné. Skutečnost, že stěžovatel vnímá argumentaci krajského soudu jako nerelevantní a že nesouhlasí s jeho závěrem o povinnosti předložit novou zprávu o výchozí revizi, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Podle obsahu správního spisu stěžovatel požádal o udělení licence k výrobě elektřiny u správního orgánu I. stupně dne 19. 11. 2010. Správní orgán I. stupně ho vyzval dne 6. 12. 2010 k doplnění žádosti o potřebné doklady, mimo jiné o zprávu o výchozí revizi. Dne 10. 12. 2010 stěžovatel předložil správnímu orgánu I. stupně mimo jiné o zprávu o výchozí revizi revizního technika P. P., který měl provést revizi v době od 22. 11. 2010 do 28. 11. 2010. Správní orgán I. stupně následně nařídil ohledání energetického zařízení na 30. 12. 2010, při kterém zjistil, že toto zařízení není kompletně osazeno solárními panely. Konkrétně bylo zjištěno, že energetické zařízení nebylo osazeno solárními panely z více jak 80 %. Solární panely byly osazeny pouze v rozsahu výkonu výroby cca 195 – 196 kW z uváděných 1.49 MW. K tomu stěžovatel sdělil, že dne 8. 12. 2010 reklamoval nainstalované solární panely u společnosti Novák konzervárna, a. s., která jeho reklamaci uznala. Solární panely měly být demontovány dne 13. 12. 2010, což

pokračování

stěžovatel dokládal dopisy společnosti Novák konzervárna, a. s. ze dne 27. 12. 2010 a ze dne 8. 12. 2010, a zápisem z jednání o zjištění vadě solárních panelů ze dne 8. 12. 2010 mezi zástupcem stěžovatele a uvedenou společností. Uvedená společnost přislíbila, že solární panely budou znovu nainstalovány do 31. 1. 2011. Správní orgán I. stupně následně stěžovatele poučil, že může navrhopvat další důkazy, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a činit jiné návrhy. Této možnosti stěžovatel nevyužil. Správní orgán I. stupně proto rozhodl o žádosti tak, že ji rozhodnutím ze dne 2. 2. 2011, č. j. 13827-24/2010-ERU, zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že energetické zařízení nebylo ke dni ohledání zcela dokončeno, a proto nebylo způsobilé k výrobě elektřiny. Nejednalo se tedy o výrobu elektřiny podle energetického zákona. Skutečnost, že solární panely musely být demontovány, dokládá, že energetické zařízení nesplňovalo v době rozhodování správního orgánu I. stupně technické předpoklady podle ust. § 5 odst. 3 energetického zákona. Ke smlouvě o sdružených dodávkách elektřiny uzavřené dne 23. 12. 2010 mezi stěžovatelem a společností E.ON Energie, a. s. jako dodavatelem energie správní orgán I. stupně uvedl, že smlouva nedokládá dokončení energetického zařízení a jeho technickou úroveň podle ust. § 5 odst. 3 energetického zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel rozklad a požadoval, aby bylo znovu provedeno ohledání energetického zařízení a přihlédnuto k notářským zápisům, které prokazovaly, že energetické zařízení bylo dokončené a funkční. V rozhodnutí o rozkladu ze dne 4. 2. 2013, č. j. 13827-42/2010-ERU, Úřad uvedl, že v řízení před správním orgánem I. stupně nebylo prokázáno splnění technických předpokladů ve smyslu ust. § 5 odst. 3 energetického zákona, protože energetické zařízení ke dni ohledání jako výroba elektřiny v prokazovaném rozsahu a s prokazovanými parametry neexistovalo. Navrhované důkazy nemohly zhojit nedostatek spočívající v neprokázání splnění technických předpokladů podle citovaného ustanovení. Takovým důkazem mohla být pouze výchozí zpráva o revizi energetického zařízení, popř. znalecký posudek osvědčující jeho bezpečnost. Zpráva o výchozí revizi provedená před ohledáním energetického zařízení nemohla prokazovat splnění technických předpokladů.

Podle ust. § 3 odst. 3 věta první energetického zákona mohou podnikat v energetických odvětvích na území České republiky za podmínek stanovených tímto zákonem fyzické či právnické osoby pouze na základě licence udělené Úřadem.

Podle ust. § 5 odst. 3 věta první energetického zákona musí fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti.

Podle ust. § 5 odst. 7 energetického zákona se technické předpoklady považují za splněné u energetického zařízení, u kterého je osvědčena jeho bezpečnost v rozsahu a za podmínek stanovených právními a ostatními předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v souladu s technickou dokumentací. Pokud je energetické zařízení stavbou, musí žadatel o udělení licence rovněž prokázat, že je oprávněn stavbu užívat nebo jinak provozovat.

Podle ust. § 9 odst. 1 písm. a) a odst. 2 vyhlášky o udělování licencí prokazuje žadatel splnění technických předpokladů energetického zařízení dokladem osvědčujícím bezpečnost energetického zařízení, kterým je u energetických zařízení nově uváděných do provozu zpráva o výchozí revizi energetického zařízení, pokud jiný právní předpis ukládá

povinnost nebo technická norma stanoví provedení výchozí revize před uvedením do provozu. Doklad osvědčující bezpečnost energetického zařízení je možné nahradit znaleckým posudkem osvědčujícím bezpečnost energetického zařízení.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že v řízení před správním orgánem I. stupně prokázal technické předpoklady předložením zprávy o výchozí revizi tak, jak požaduje energetický zákon.

Podle ust. § 5 odst. 3 a 7 energetického zákona a § 9 odst. 1 písm. a) a odst. 2 vyhlášky o udělování licencí musí žadatel o udělení licence prokázat, že má technické předpoklady, které se považují za splněné u energetického zařízení, u kterého je osvědčena jeho bezpečnost v rozsahu a za podmínek stanovených právními a ostatními předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v souladu s technickou dokumentací. Dokladem osvědčujícím bezpečnost energetického zařízení je u energetických zařízení nově uváděných do provozu zpráva o výchozí revizi energetického zařízení. Pokud stěžovatel chtěl, aby mu byla udělena licence pro výrobu elektřiny, pak musel prokázat splnění výše uvedených zákonných předpokladů.

Stěžovatel požádal o udělení licence na výrobu elektřiny. Výrobnou elektřiny podle ust. § 2 odst. 2 bod 18 energetického zákona je energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující všechna nezbytná zařízení. Stanoví-li tedy energetický zákon, že k udělení licence pro výrobu elektřiny je nutné prokázat technické předpoklady, které se považují za splněné u energetického zařízení, u kterého je osvědčena jeho bezpečnost, pak se tím rozumí osvědčení bezpečnosti energetického zařízení jako souboru všech jeho částí, které slouží k přeměně energie. S ohledem na povahu fotovoltaické elektrárny je podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že slouží k přeměně energie pouze tehdy, pokud jsou její součástí funkční solární panely. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že zpráva o výchozí revizi se musí vztahovat k celému energetickému zařízení, a musí být vypracována až poté, co je energetické zařízení kompletní a tvoří funkční soubor všech jeho nezbytných částí. Připuštění jiného názoru by mohlo vést k nežádoucímu stavu, kdy by Úřad mohl udělit licenci k provozování zařízení i za situace, kdy by nebylo zcela jisté, zda všechny jeho součásti splňují požadavky pro bezpečný provoz. Uvedený závěr má oporu v energetickém zákonu a vyhlášce o podmínkách udělování licencí. Znění technických norem ČSN, není pro posouzení této otázky relevantní. Rovněž není podstatné, zda má či nemá revizní technik povinnost kontrolovat, zda a jakými solárními panely je energetické zařízení osazeno, jelikož to nemá vliv na závěr, že revize musí být prováděna až poté, co je energetické zařízení kompletní. Tvrdil-li stěžovatel, že judikatura dovodila, že počet a typ solárních panelů nemá vliv na bezpečnost a provoz energetického zařízení, nekonkretizoval žádné rozhodnutí, ve kterém by byla posuzována identická situace, a Nejvyššímu správnímu soudu není taková judikatura známa.

V revizní zprávě vypracované revizním technikem P. P., na kterou stěžovatel poukazoval, bylo uvedeno, že předmětem revize je provedení napojení elektrické instalace a ochrana před nebezpečným dotykovým napětím v prostoru pozemku, na kterém jsou instalovány solární panely, elektrické rozvody o napětí AC-DC, rozvaděče a jističí skříně. V revizní zprávě bylo výslovně uvedeno, že se netýká zařízení VN, rozvodů VN,

pokračování

napájecích rozvodů NN z trafostanice a ochrany před bleskem a přepětím, které byly předmětem jiných zpráv o výchozí revizi (revizní zpráva P. K. a revizní zpráva Ing. Z. C.). Skutečnost, že zpráva o výchozí revizi se týkala bezpečnosti energetického zařízení, které již mělo být funkčním souborem všech jeho nezbytných částí, dosvědčuje i to, že revizní technik uvedl, že použitá technologie energetického zařízení zahrnuje 6480 ks solárních panelů typu CNBM Solar Polycrystalline Series II 230 W, které mají celkový výkon 1 490 400 W. S ohledem na výše uvedené je podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že i zpráva o výchozí revizi, kterou stěžovatel předložil za účelem prokázání bezpečnosti energetického zařízení, se týkala bezpečnosti energetického zařízení jako celku.

Správní orgán I. stupně však zjistil při ohledání energetického zařízení dne 30. 12. 2010, že toto zařízení nebylo z více než 80 % osazeno solárními panely. S ohledem na ust. § 50 odst. 3 správního řádu byl správní orgán I. stupně oprávněn tento důkaz hodnotit podle své úvahy spolu se všemi důkazy, které stěžovatel předložil v průběhu správního řízení, a dospěl tak k závěru, že energetické zařízení není ani dokončené, ani není prokázána jeho bezpečnost. Tento postup byl podle názoru Nejvyššího správního soudu v souladu se zákonem. Zpráva o výchozí revizi byla zpracovaná v době před tvrzenou demontáží solárních panelů, a osvědčovala tak technické předpoklady energetického zařízení ve stavu před jeho demontáží. Následně se však stav energetického zařízení změnil, což bylo prokázáno ohledáním. Správní orgán I. stupně byl tedy povinen o žádosti rozhodnout s ohledem na stav energetického zařízení ke dni rozhodování. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudu, že správní orgán I. stupně oprávněně dospěl k závěru, že zpráva o výchozí revizi vypracovaná před ohledáním energetického zařízení neosvědčovala ke dni jeho rozhodování bezpečnost tohoto zařízení podle energetického zákona.

Co se týče smlouvy o sdružených dodávkách elektřiny, jejím předmětem je závazek společnosti E.ON Energie, a. s. dodávat elektřinu stěžovateli, který se zavazuje za tuto službu platit. Tato smlouva nemůže v žádném případě být důkazem prokazujícím, že energetické zařízení splňuje technické předpoklady požadované energetickým zákonem.

Ani stěžovatelův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014 - 186, není přílehlavý. Z citovaného rozsudku totiž vyplývá, že zpráva o výchozí revizi může být zpochybněna. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že *„listiny předložené stěžovatelem v licenčním řízení, by byly samy o sobě dostatečné k udělení licence, nebýt však rozporů v nich a dalších podkladů zpochybňujících jejich pravdivost (např. protokol ze dne 30. 12. 2010 ve spojení s fotodokumentací pořízenou téhož dne a záznam ve spise o předložení potřebných podkladů úřední osobě, aniž by byly ve spise založeny), především ale odsuzujícího trestního rozsudku. Vyplývá-li z podkladů založených ve spise (především z revizní zprávy), že předmětné zařízení splňuje podmínky pro udělení licence, zatímco v trestním řízení bylo prokázáno, že tomu tak nebylo, jsou tyto podklady natolik zpochybněny, že nemohou sloužit jako relevantní podklad pro vydání napadeného rozhodnutí. Správnímu orgánu takto doložený skutkový stav je vyvrácen zásadním způsobem, správnímu soudu pak nepřísluší, aby prováděl dokazování namísto správního orgánu.“* Stěžovatel dále odkázal na rozsudek ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 18/2008 - 74, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[p]rávní úprava stanoví přesně požadavky, které musí žadatel o licenci splnit; na druhou stranu však nedává správnímu orgánu možnost např. ve veřejném zájmu licenci po*

splnění zákonných požadavků neudělit“. V citovaném rozsudku je však rovněž uvedeno, že v řízení o žádosti o udělení licence může správní orgán zamítnout žádost podle ust. § 8 odst. 1 energetického zákona pouze tehdy, neprokázal-li žadatel splnění podmínek podle ust. § 5 citovaného zákona. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem v tom, že splnil-li žadatel o udělení licence všechny zákonné podmínky, nemá správní orgán možnost mu licenci neudělit. O takovou situaci však v případě stěžovatele nejedná, protože ohledáním energetického zařízení bylo zpochybněno osvědčení technických předpokladů energetického zařízení, které je jednou z podmínek pro udělení licence podle ust. § 5 energetického zákona.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud nepochybil, pokud námitku stěžovatele, že technické předpoklady energetického zařízení prokázal předložením zprávy o výchozí revizi revizního technika P. P., shledal nedůvodnou. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudu i Úřadu, že energetické zařízení stěžovatele nebylo v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně jednak dokončené ve smyslu ust. § 2 odst. 2 písm. a) bod 18 energetického zákona, a jednak uvedená zpráva o výchozí revizi neosvědčovala k okamžiku rozhodování správního orgánu I. stupně technické předpoklady energetického zařízení.

Bylo-li v řízení před správním orgánem I. stupně zjištěno, že energetické zařízení není dokončeno a že nesplňuje technické předpoklady, pak bylo na stěžovateli, aby prokázal, že energetické zařízení je znovu kompletní a že splňuje technické předpoklady tak, jak požaduje energetický zákon. Stěžovatel však v řízení před správním orgánem I. stupně žádnou aktivitu v tomto ohledu nevyvinul. V řízení o rozkladu navrhl nové ohledání energetického zařízení a předložil notářský zápis ze dne 25. 2. 2011, NZ 119/2011, osvědčující prohlášení jednatele stěžovatele, že posuzované zařízení je funkční výrobní elektřiny a notářský zápis ze dne 25. 2. 2011, NZ 120/2011, osvědčující stav posuzovaného zařízení k datu sepsání notářského zápisu. Úřad tyto důkazy neprovedl, jelikož dospěl k závěru, že nemohou prokazovat technické předpoklady energetického zařízení stěžovatele. Proti tomuto závěru směřovala žalobní námitka, kterou posoudil krajský soud jako nedůvodnou, protože stěžovatelem navržené důkazy byly způsobilé prokázat dokončenost energetického zařízení, nikoliv však bezpečnost energetického zařízení jako celku. S tímto závěrem krajského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje, protože bezpečnost energetického zařízení bylo možné prokázat pouze novou zprávou o výchozí revizi. Stěžovatel tedy měl, pokud chtěl získat licenci, energetické zařízení po demontáži solárních panelů znovu osadit a prokázat, že takto nově zkompletované zařízení splňuje podmínky bezpečnosti. Ke stížní námitce, že při každé následné výměně solárních panelů by bylo nutno vyhotovit novou zprávu o výchozí revizi, Nejvyšší správní soud uvádí, že povinnost prokázat bezpečnost energetického zařízení jako celku má žadatel v řízení o udělení licence. V daném případě stěžovateli licence udělena nebyla, a je proto nadbytečné zabývat se otázkou, jak by se mělo postupovat v případě, že by po udělení licence došlo k výměně panelů. Rovněž stěžovatelův odkaz na řízení o udělení licence v roce 2014, není relevantní, jelikož předmětem přezkumu je rozhodnutí Úřadu ze dne 4. 2. 2013.

Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožňuje s názorem krajského soudu, že bezpečnost energetického zařízení mohl stěžovatel s ohledem na ust. § 9 odst. 7 vyhlášky o

pokračování

udělování licencí prokázat také znaleckým posudkem. Jak však již uvedl v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014 - 186, „[r]evizní zprávu lze znaleckým posudkem nahradit, pouze pokud je vyhotovena v čase rozhodném pro posouzení bezpečnosti.“ Předložil-li však stěžovatel až v řízení o žalobě znalecký posudek znalce Jiřího Fialy, který byl zpracován až po vydání rozhodnutí o zamítnutí rozkladu, pak ten nemohl nahradit výchozí revizní zprávu, jelikož nebyl vyhotoven v čase rozhodném pro posouzení bezpečnosti energetického zařízení. S ohledem na tuto skutečnost krajský soud nepochybil, když neprovedl důkaz tímto znaleckým posudkem a v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, proč tak neučinil. S ohledem na skutečnost, že nebylo potřeba provádět důkaz znaleckým posudkem, není podstatné posouzení otázky, zda se znalec v posudcích vyjadřoval k právním otázkám, či nikoliv.

Ze všech výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a Úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu